

Gironins que van i vénen

Girona es viu i es veu des de molts llocs i des de molts punts de vista diferents. Si avui tornessin tots els gironins de naixement que han optat per anar viure fora de Catalunya i decidissin instal·lar-se en un mateix municipi nou de les nostres comarques, aquesta població seria la dotzena més important en habitants, per darrere de Palamós (17.918) i per davant de Santa Coloma de Farners (12.305). Si, en canvi, els que han nascut a fora i que viuen o que vivien entre nosaltres l'any 2012 decidissin anar-se'n tots de cop, seria com si Girona (96.722), Figueres (44.765) i Palafrugell (22.816) es buidessin.

Encara que avui segurament seria impossible trobar gaires gironins que ignorin que al corrent migratori extern que, en temps moderns, va començar a casa nostra fa cap a 130 anys, s'ha afegit darrerament un corrent migratori propi que també trobaria exemples en moltes altres èpoques, de tant en tant va bé parlar de la gent que ha vingut i de la gent que se n'ha anat de les terres de Girona. Potser no costaria tant, però, trobar algú que ignorés que, en xifres absolutes, l'any

2012 no hi havia cap població de les nostres comarques amb tants habitants d'origen estranger com Girona (19.366). Però, com que a Girona ciutat els nous catalans «noms» eren el 19,92 % del total de la població, molts gironins autòctons no tenen amb Girona la mateixa sensació de trobar-se en una ciutat multicultural com quan van a Lloret (on la població d'origen estranger és el 42,01 % del total), a Salt (42,47 %), a Sant Pere Pescador (40,21 %) i, òbviament, a l'Empuriabrava de Castelló d'Empúries (50,11 %). En total, l'any 2012 a les nostres comarques hi havia 163.069 gironins que han nascut fora de Girona. Segur que alguns d'ells van participar activament a la cadena de la Via Catalana de l'últim 11 de Setembre. Però segur també que la gran majoria no hi van ser. I possiblement encara una part gens menyspreable no sabrien ni tan sols de què els estem parlant si ara els en parléssim.

Leonor Pérez Durand és una d'aquestes noves gironines. Va arribar del Perú, és periodista, parla, escriu i viu en català, i se sent també catalana. Va agradar-nos que fos algú com ella que ens proposés escriure els dos articles que configuren el

dossier que presentem en aquest número de la *Revista de Girona*. En el primer article ha anat a buscar cinc nouvinguts a Girona per tal que expliquin la seva història. En el segon, la història l'han explicada no sabríem dir si quatre o cinc gironins que han hagut d'anar a guanyar-se la vida lluny de les nostres comarques, perquè una de les parelles que hi apareixen és, també nacionalment, una parella mixta. El resultat és que Leonor Pérez Durand posa alguns noms i algunes cares a una realitat que molt sovint no va més enllà d'unes impressions i d'unes xifres. I és greu perquè, sense conèixer les raons, les il·lusions i les realitats de les persones que hi ha al darrere, difícilment podem fer res més que especular o imaginar.

Com també a la majoria dels catalans, a la majoria dels gironins ens agrada poder dir que les nostres comarques i el nostre país són unes comarques i un país d'acollida, i ens agrada també pensar que aquells de nosaltres que se'n van de casa nostra troben allà on arriben les mateixes oportunitats que volem creure que oferim nosaltres. Escoltem-los per poder saber si és així. Deu històries, doncs, que poden ser iguals a les de molts d'altres i, al mateix temps, prou diferents. Com una abraçada de comiat o com una abraçada de benvinguda.

Fotomuntatge
de Pep Caballé.